

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 57/12
Luxemburg, 3 mai 2012

Hotărârea în cauza C-337/10
Georg Neidel/Stadt Frankfurt am Main

Cu ocazia pensionării sale, un funcționar are dreptul la o indemnizație dacă nu a putut să își exercite, din motive de boală, în tot sau în parte dreptul la concediu anual plătit minim de patru săptămâni

Cu toate acestea, în ceea ce privește eventuale drepturi suplimentare la concediu plătit, reglementarea națională poate exclude plata unei indemnizații

Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru¹ instituie o obligație pentru statele membre de a lua măsurile necesare pentru ca orice lucrător să beneficieze de un concediu anual plătit de cel puțin patru săptămâni. Această perioadă minimă de concediu anual plătit nu poate fi înlocuită cu o indemnizație, cu excepția cazului în care relația de muncă încetează.

Domnul Neidel a lucrat din 1970 în Frankfurt am Main (Germania). Acesta a ocupat funcția de pompier și ulterior pe cea de pompier principal, beneficiind de statutul de funcționar. Începând cu 12 iunie 2007, domnul Neidel s-a aflat în incapacitate de muncă din motive medicale, iar la sfârșitul lunii august 2009 a ieșit la pensie.

Dat fiind că timpul de lucru săptămânal normal al pompierilor nu corespunde săptămânii de lucru de cinci zile, domnul Neidel avea dreptul la 26 de zile de concediu pentru fiecare dintre anii 2007-2009. În plus, pompierii au dreptul la un concediu compensatoriu pentru sărbătorile legale.

Pe de altă parte, potrivit legislației germane aplicabile, domnul Neidel trebuia, în principiu, să efectueze concediul în cursul anului pentru care era acordat. Cu toate acestea, legislația stabilea o perioadă de report de nouă luni astfel încât funcționarii își pierdeau dreptul la concediu dacă acesta nu era efectuat în acest termen de nouă luni de la încheierea anului menționat.

Domnul Neidel consideră că a acumulat între 2007 și 2009 un drept la concediu neefectuat de 86 de zile, ceea ce corespunde unui quantum de 16 821,60 euro brut. În consecință, a solicitat orașului Frankfurt am Main plata acestei indemnizații pentru concediul neefectuat. Întrucât cererea sa a fost respinsă pentru motivul că dreptul german al funcției publice nu prevede plata zilelor de concediu neefectuat, domnul Neidel a formulat o acțiune în justiție.

În acest context, Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Tribunalul Administrativ Frankfurt am Main, Germania), sesizat cu litigiul, a adresat Curții de Justiție mai multe întrebări. În particular, acesta solicită să se stabilească dacă Directiva 2003/88 se aplică funcționarilor și dacă dreptul la indemnizație pe care îl recunoaște vizează numai dreptul la concediu anual minim de patru săptămâni sau cuprinde și zilele de concediu suplimentar prevăzute de dreptul național.

În Hotărârea pronunțată astăzi, Curtea amintește că **Directiva 2003/88 se aplică**, în principiu, **tuturor sectoarelor de activitate, private sau publice**, pentru a reglementa anumite aspecte ale organizării timpului de lucru. În plus, Curtea precizează că, deși este adevărat că directiva prevede excepții de la aplicarea sa, acestea au fost adoptate numai în scopul de a garanta buna funcționare a serviciilor indispensabile protecției securității, a sănătății, precum și a ordinii publice

¹ Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).

în împrejurări de o gravitate și de o amploare deosebite. **Prin urmare, Curtea răspunde că Directiva 2003/88 se aplică unui funcționar care exercită activități de pompier în condiții normale.**

În continuare, Curtea amintește că rezultă din directiva menționată că orice lucrător beneficiază de un concediu anual plătit de cel puțin patru săptămâni. Cu toate acestea, în cazul în care un raport de muncă încetează, efectuarea efectivă a concediului anual plătit nu mai este posibilă. Or, tocmai din cauza acestei imposibilități, într-o astfel de ipoteză, pentru a evita situația în care lucrătorul nu poate beneficia de acest drept, nici măcar sub formă pecuniară, directiva prevede că lucrătorul are dreptul la o indemnizație. În speță, **Curtea consideră că pensionarea unui funcționar pune capăt raportului său de lucru. Prin urmare, Curtea concluzionează că un funcționar are dreptul, cu ocazia pensionării sale, la o indemnizație pentru concediu anual plătit neefectuat pentru că nu și-a exercitat funcția din motive de boală.**

Cu toate acestea, Curtea precizează că directiva nu se opune aplicării unor dispoziții de drept național care acordă funcționarului drepturi suplimentare la concediu plătit, care se adaugă la dreptul la un concediu anual plătit minim de patru săptămâni. Într-o astfel de situație, legislația națională poate să nu prevadă plata unei indemnizații în cazul în care funcționarul care iese la pensie nu a putut beneficia de aceste drepturi suplimentare pentru că nu și-a exercitat funcția din motive de boală.

În acest sens, Curtea amintește că directiva se limitează la stabilirea unor cerințe minime de securitate și de sănătate pentru organizarea timpului de lucru, fără a aduce atingere posibilității statelor membre de a aplica dispoziții de drept național mai favorabile protecției lucrătorilor. Prin urmare, dreptul național poate prevedea un drept la concediu anual plătit cu o durată mai mare de patru săptămâni, acordat în condițiile de obținere și de acordare stabilite de dreptul național în cauză. În acest cadru, Curtea apreciază că revine statelor membre sarcina de a decide dacă acordă funcționarilor drepturi suplimentare la concediu plătit, care se adaugă la dreptul la un concediu anual plătit minim de patru săptămâni, prevăzând sau neprevăzând pentru funcționarul care iese la pensie un drept la o indemnizație în cazul în care acesta din urmă nu a putut beneficia de aceste drepturi suplimentare pentru că nu și-a exercitat funcția din motive de boală. De asemenea, revine statelor membre sarcina de a stabili condițiile acestei atribuirii.

În sfârșit, Curtea amintește că, potrivit jurisprudenței sale recente², directiva se opune unei dispoziții de drept național care limitează, printr-o perioadă de report de nouă luni, la expirarea căreia dreptul la concediu anual plătit se stinge, dreptul unui funcționar care se pensionează de a cumula indemnizațiile pentru concediu anual plătit neefectuat din cauza unei incapacități de muncă. Astfel, Curtea apreciază că orice perioadă de report trebuie să garanteze lucrătorului posibilitatea de a dispune, dacă este necesar, de perioade de repaus care pot fi eşalonate, planificate și disponibile pe termen mai lung și să depășească în mod substanțial perioada de referință pentru care este acordată. Or, în cauza în discuție, perioada de report stabilită este de nouă luni, și anume o durată inferioară perioadei de referință (în speță, un an).

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

² Hotărârea Curții din 22 noiembrie 2011, KHS AG/Winfried Schulte ([C-214/10](#)); a se vedea de asemenea CP nr. [123/11](#).